

MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

nr. 7/ 27 septembrie 2020

SF. IER. SERAFIM, făcătorul de minuni din Sofia

CUVÂNT LA PRAZNICUL ACOPERĂMÂNTULUI MACII DOMNULUI

Motivul marii sărbători a Acoperământului Preasfintei Născătoare de Dumnezeu a fost minunata descoperire făcută Sfântului Andrei, cel nebun pentru Hristos, când a fost înălţat până la al treilea cer. Aici el a văzut îngeri şi numeroşi sfinţi, dar nu a văzut-o pe Preacurata Maica Domnului, fapt pentru care s-a tânguit mult. I s-a spus că în acel moment Maica Domnului nu se găseşte acolo, deoarece se află pe pământ, mângâindu-i pe oamenii necăjiţi şi suferinzi, dar că o va vedea în curând.

Într-adevăr, la scurt timp după această nemaipomenită vedenie, Sfântul Andrei a văzut-o pe Maica Domnului, în Biserica Vlaherne din oraşul Constantinopol, în timpul privegherii de toată noaptea. Preasfânta Născătoare de Dumnezeu i-a apărut Sfântului Andrei şi ucenicului său, Epifanie, în văzduh, în faţa altarului, înconjurată de locuitori ai cerului. Ea se ruga osârduitor în genunchi, apoi s-a ridicat şi i-a acoperit cu omoforul ei strălucitor pe toţi cei ce se rugau.

Dar iată la ce vreau eu, iubiţilor întru Hristos fiii mei, să vă atrag atenţia. Sfântul Andrei a văzut-o pe Maica Domnului înlăcrimată. Ne-am întreba: **cum se poate împăca marea ei suferinţă pentru noi, cu bucuria ei neîntreruptă, dumnezeiască şi cu necurmata ei fericire?**

Desigur, dacă această amestecare n-ar fi fost posibilă, Sfântul Andrei nu ar fi văzut-o pe Maica Domnului înlăcrimată. Înseamnă că această amestecare este posibilă. Dar pentru a fi pe înţelesul nostru, trebuie, iubiţilor, să ne aducem întotdeauna aminte cuvintele apostolului Pavel: „Ca niştre întristaţi, dar pururea

bucurându-ne” (II Cor. 6, 10). „Căci precum prisosesc Pătimirile lui Hristos întru noi, aşa prisoseşte prin Hristos şi mângâierea noastră” (II Cor. 1, 5).

Odată, la preacuviosul Serafim de Sarov a venit o femeie bolnavă, foarte evlavioasă. Slujitorul lui Dumnezeu i-a spus acesteia: „Pentru tine suferă, roabă a lui Dumnezeu, întemeietoarea Mănăstirii Diveevo, răposata monahie Aleksandra. Du-te la mormântul ei din Diveevo, roagă să i se facă un parastas şi tu te vei însănătoşi”. Femeia a făcut aşa cum i-a poruncit Sfântul Serafim şi şi-a căpătat tămăduirea. Și dacă monahia Aleksandra suferea pentru această femeie, din cauza bolii ei, atunci *cum să nu sufere şi să nu plângă pentru noi Maica Domnului? Pentru că ea ne iubeşte mai mult chiar decât mama noastră; pentru că ea ne este aproape în timpul când noi suntem bolnavi, dar şi atunci când asupra noastră se abat tot felul de necazuri şi suferinţe, şi ori de câte ori o rugăm să ne ajute.*

Şi totuşi, ce concluzie mântuitoare trebuie să tragem din faptul că Sfântul Andrei a văzut-o pe Preacurata Maică a Domnului înlăcrimată? Concluzia este una singură: **noi nu trebuie s-o întristăm pe Preacurata Maica Domnului şi s-o facem să verse lacrimi pentru multele noastre păcate** şi mai ales, pentru cel mai răspândit păcat, al poftelor noastre trupeşti sau al desfrânării**.** Nu se ştie cât ne-a mai rămas de trăit şi dacă vom mai avea timp de pocăinţă, ca să îndepărtăm de la noi cuvintele înspăimântătoare ale Domnului: „În ce te voi găsi, în aceea te voi judeca” (Iez. 3, 20; 18, 20-22).

Se poate desprinde, iubiţilor întru Hristos fiii mei, şi o a doua concluzie mântuitoare din această vedere a Sfântului Andrei a lacrimilor Maicii Domnului. Noi nu numai că nu trebuie s-o mâhnim pe Preacurata Maică a Domnului prin desfrânarea noastră necurată, dar **trebuie s-o bucurăm prin fecioria noastră.** Să ţinem minte că fecioria Preacuratei Născătoare de Dumnezeu L-a coborât din ceruri pe Dumnezeu Care S-a întrupat pentru mântuirea noastră. Iar curăţia noastră şi fecioria ne înălţă la ceruri, în sensul că Domnul, pentru aceasta, ne dăruieşte descoperirea adevărurilor dumnezeieşti şi a tainelor cereşti, *în măsura în care suntem noi înşine curaţi.*

Cu asemenea curăţie o vom şi bucura. Iar ea, la rândul său, ne va bucura cu milostivirile sale negrăite, în împlinirea cuvintelor lui Hristos: „Cu măsura cu care măsuraţi, vi se va măsura” (Mt. 7, 2). Pentru această curăţie ne vom afla întotdeauna sub Acoperământul Maicii Domnului. Ea ne va acoperi întotdeauna şi ne va izbăvi de toate păcatele şi patimile, de toate relele şi necazurile şi ne va uni pe veci cu Fiul său, cu Domnul nostru Iisus Hristos, pentru a primi bucuria dumnezeiască veşnică şi nesfârşită, în Împărăţia Lui cea cerească. Amin. Bunului Dumnezeu slavă în veci. Amin!

<u>EVANGHELIA DUMINICII</u>
Luca V, 1-11

Pe când mulţimea Îl îmbulzea, ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu, şi El şedea lângă lacul Ghenizaret, a văzut două corăbii oprite lângă ţărm, iar pescarii, coborând din ele, spălau mrejele. Şi urcându-Se într-una din corăbii care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puţin de la uscat. Şi şezând în corabie, învăţa, din ea, mulţimile. Iar când a încetat de a vorbi, i-a zis lui Simon: Mână la adânc, şi lăsaţi în jos mrejele voastre, ca să pescuiţi. Şi, răspunzând, Simon a zis: Învăţătorule, toată noaptea ne-am trudit şi nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele. Şi făcând ei aceasta, au prins mulţime mare de peşte, că li se rupeau mrejele. Şi au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Şi au venit şi au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se afunde, Iar Simon Petru, văzând aceasta, a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos. Căci spaima îl cuprinsese pe el şi pe toţi cei ce erau cu el, pentru pescuitul peştilor pe care îi prinseseră. Tot aşa şi pe Iacov şi pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon. Şi a zis Iisus către Simon: Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni. Şi trăgând corăbiile la ţărm, au lăsat totul şi au mers după El.

Scurt cuvânt al **Sf. Nicolae Velimirovici**:

O, de-ar primi oamenii zilelor noastre măcar învăţătura despre ascultare din această pericopă! Cu ascultarea de Dumnezeu vin toate celelalte; tot binele pe care şi-l poate dori inima omenească se prinde în plasa de aur a evanghelicei ascultări.
Avem în faţă *două pilde de **ascultare***: a **peştilor** şi a **apostolilor**, şi nu ştii care-i mai mişcătoare. Peştii ascultă porunca Domnului, îşi pun viaţa la picioarele Lui. Dumnezeu i-a făcut spre hrana trupească a oamenilor, dar vedeţi cum pot ei împlini şi o trebuinţă a duhului! Aceşti peşti sunt o pildă minunată de ascultare pentru toţi cei răzvrătiţi şi neascultători faţă de Ziditorul. Şi ei au strălucit mai mult decât dacă ar fi rămas să înoate mai departe în apele Ghenizaretului. Ei şi-au răscumpărat cu cinste viaţa lor *slujind Proniei*, adevărată pildă şi mustrare pentru oamenii cei neascultători. Iar negrăita milostivire a lui Dumnezeu se vede din aceea că El foloseşte toate făpturile ca să-l aducă pe om pe calea de la care s-a rătăcit, să-l înalţe, să-l trezească şi să-l aducă din nou la vrednicia dintâi.
Pilda de ascultare a apostolilor e şi ea mişcătoare. Aceşti pescari *au lăsat totul*, au sfărmat puţinele dar puternicele lor legături cu lumea, cu casa şi rudenia lor şi — *fără a lua nimic cu ei decât pe sine* — **L-au urmat pe Hristos în marile şi bogatele adâncuri duhovniceşti**. Timpul a dovedit că Domnul a răsplătit împărăteşte ascultarea lor, pentru că ei au ajuns stâlpi ai Bisericii lui Dumnezeu pe pământ şi mari sfinţi în Împărăţia cerurilor. Să ne grăbim dar a urma pilda lor de ascultare!

APOSTOLUL DUMINICII

2 Corinteni IX, 6-11

Aceasta însă zic: Cel ce seamănă cu zgârcenie, cu zgârcenie va şi secera, iar cel ce seamănă cu dărnicie, cu dărnicie va şi secera. Fiecare să dea cum socoteşte cu inima sa, nu cu părere de rău, sau de silă, căci Dumnezeu iubeşte pe cel care dă cu voie bună. Şi Dumnezeu poate să înmulţească tot harul la voi, ca, având totdeauna toată îndestularea în toate, să prisosiţi spre tot lucrul bun, precum este scris: "Împărţit-a, dat-a săracilor; dreptatea Lui rămâne în veac". Iar Cel ce dă sămânţă semănătorului şi pâine spre mâncare, vă va da şi va înmulţi sămânţa voastră şi va face să crească roadele dreptăţii voastre, ca întru toate să vă îmbogăţiţi, spre toată dărnicia care aduce prin noi mulţumire lui Dumnezeu.

Părintele Paisie Aghioritul a fost întrebat odată:
- Gheronda, ce este **mărinimia**?
- Este dragostea curăţită a omului smerit, care nu pune deloc egoism în ceea ce face şi a cărui inimă este plină de *fineţe duhovnicească*, *sensibilitate* şi *recunoştinţă* către Dumnezeu şi către chipurile lui Dumnezeu, semenii săi...Să lucrezi pentru Hristos cu mărinimie. Iar în sufletul care are intenţie bună, duh de nevoinţă şi mărinimie, Hristos lucrează fără zgomot... Să te mişti peste tot cu mărinimie, căci pe această frecvenţă lucrează Hristos, Maica Domnului, sfinţii... Când omul **se nevoieşte duhovniceşte cu mărinimie,** simte o **veselie lăuntrică,** fiindcă Dumnezeu îi dă **mulţumire duhovnicească**.

MĂRTURII DESPRE PĂRINTELE ARSENIE

În fiecare an, ziua de 29 septembrie înseamnă pentru noi bucuria unei întâlniri: mergem cu toții (chiar dacă în duh) la ziua de naștere a Părintelui Arsenie, fie că rămânem la Bisericuță, în jurul mesei cu prinoase, fie că urcăm dealurile Bujoarei, spre locul său de naștere. Și mai e prilej de daruri, căci așa se întâmplă la o zi de naștere. Însă în acest caz, darurile le împarte chiar Părintele Arsenie. Nouă ne rămâne doar să mulțumim lui Dumnezeu, cu frică și cutremur, pentru că ne-a dăruit pe acest om mai presus de oameni, mijlocitor al mântuirii noastre.

Dintre darurile de anul acesta, vă oferim unul primit prin mijlocirea maicilor de la Bujoara, despre care veți afla mai multe în acest număr. Este vorba despre o mărturie a uneia dintre femeile în vârstă care trăiesc în Vața de Sus, locul copilăriei Părintelui Arsenie, și pe care am transcris-o, păstrând farmecul limbii din acele locuri.

„Când era mic, familia îi spunea **Vian**. De aia, când o venit un popă de la Timișoara cu pruncu mieu și m-o întrebat: Mămică, dumneata nu știi de unul Arsenie? le-am zis: Io nu știu, da' aici pă dealuri o șezut unul Vian. Și zice că l-o fost coborât părinții pă magariu până la moară și puneau și câte-o măsură de cucuruz ori grâu, ce aveau. Coborau și atuncea îl trimeteau la școală și ei stăteau până ce vinea el de la școală și puneau măcinișul pă magar și puneau și copchilul.
Când am mers eu la școală, învățătorul ne-o pus să coborâm arhiva din pod, dar era plouată și nu se mai cunoștea scrisul, că era în ungurește. Părinții mei or zis că el acolo o făcut școala până pe-a șaptea.

Noi aveam moară și veneau oamenii acolo și mai vorbeau. Și ziceau că mama lui o mai avut o soră, necăsătorită. Și aceea mergea în dunga pădurii și veneau căprioarele la ea și le mulgea. Și au venit ăștia de la ocol să puște căprioare și mistreți și ele toate s-or adunat acolo și ea le-o băgat în ocol la porci și atunci or venit aceia și or bătut-o să deie drumul la căprioare ca să le pușe. Și de acolo o murit. Asta o fost **mătușa lui**, soră cu mama lui. Deci și mătușa lui cred că o avut un dar de la Dumnezeu.

Mama lui Arsenie o mai avut o fată mică, dar o murit și e îngropată la Vața de Sus, la noi la biserică. Iar când o fost să meargă el la liceu, nu știu ce-o intervenit între ei (părinții) și s-or despărțit. Mama s-o dus la Hălmagiu și el s-o dus cu tată-său la liceu la Brad.
Părinții mei o fost de duceau uium (un fel de cotă de porumb, grâu) la Brad. Tăticu mieu era mai mare cu patru ani. Iar el deloc s-o dus la tăticu, că l-o cunoscut. Și tăticu ne-o spus apoi: Măi, m-am întâlnit cu Vian. Așa îi spuneau, că el o fost Zian-Vălean și ei prescurtat îi ziceau Vian.
Apoi o terminat liceul și nu s-o mai întâlnit cu el decât atunci când o venit de-o vândut dealul. Și i-o zis lui tăticu:
-No, am vândut dealul. Nu mai vin la voi de-acum, nu mă mai întorc.
Asta o fost pe la facultate când o vândut dealu.

După mult timp, l-o văzut mămica. O fost la moară ea și o făcut un cuptor de pită. Eram opt copii în crângul casei și ea făcea pizărăi. Deci lăsa din aluatul de pită și făcea niște cocuți mici și mai punea și busuioc pe deasupra. Făcea câte opt, ca să fie pentru noi și copiii vecinilor.
Și zice că o văzut un om venind de sus, pe unde era atunci linie ferată... Și s-o uitat la el: oare cine e acesta, cu haina aceea lungă și cu o straiță pe umăr. Atunci o venit și o zis către ea:

-Bună ziua, Creștină! (mămica mea așa se chema, Creștina)
Mămica s-o uitat la el, dar nu l-o mai cunoscut, că era și cu barbă lungă. Și i-o zis:
-Da' eu nu te cunosc. Mă cunoști?
-Da' cum să nu te cunosc... Da' tu mă cunoști pe mine?
Mămica o zis: Nu!
Zice:
-Uită-te la ochii mei...
Mămica zicea că o avut niște ochi cum ea n-o mai văzut, un albastru ca cerul.
-Măi, o zis mămica către el, doar nu ești tu Vian?
-Ba, zice*, chiar eu sunt!*
Și zice:
-Unde meri?
Zice:
-Mă duc la Hălmagiu c-o murit mama.
-De inde vii?
-De la pușcărie, zice.
L-o întrebat:
-Pă inde ai venit?
Zice:
-Am venit și pe la mine, pe la deal și am luat prune albuțe de-acolo (că era vemea secerii).
-Și nu te-o mai văzut nimeni pe-acolo?
-Nu, zice, *fură oameni pe la coasă, pe la seceră și eu îmi luai prune...*
Și-o zis către mămica:
-Uite, îți las și ție.
Și-o băgat mâna în straiță să-i lase prune și la mămica.
Mămica o zis:
-Nu-mi trebuie, că și noi avem... Da' inde ai durmit dacă ai venit de la pușcărie?
Zice:
-În pădure.
-Da' animalele nu ți-or făcut nimica?
-Nu, zice, *mie nu-mi au treaba. Nu s-apropie de mine.*
Și atuncea zice:
-O murit maică-mea.
Dar mămica zice:
-Cine te-o anunțat pe tine?
Că atunci nu erau telefoane, numai fixuri. Sau telegrame, dacă trimeteau.
-Eu am sus un Dumnezeu și Acela mă anunță.
Mămica s-o uitat la el și o zis:
-Dumnezeu să-ți ajute.
Iar el o zis:
-Făcuși pizărăi?
-Făcui pentru toți copiii, și din vecini.
-No, zice, *adu-mi și mie un pizărău.*
Și mămica o adus și al meu și al lui soru-mea. Și el o mâncat un pizărău și unul l-o băgat în straiță. O băut o cană de apă și-o zis către ea:
-Auzi tu, Creștină... Tu ai două fete.
Fără ca să știe el sau să vorbească cu ea, cu tăticu ori cu vecinii. Eu eram la oi, că de la patru ani mergeam la oi, și soră-mea era la vaci, că era mai mare ca mine.

-No, zice, *care fată plânge că n-are pizărăul* (că și el tot pizărău zicea, ca și noi), *cu aceea ai să ai năcazuri.*
Când am venit eu cu soru-mea, zice mămica:
-Dădui pizărăii voștri la unul, Vian. Trecu pe-aci că venii de la pușcărie. Și n-am să vă dau, da' vă dau din pită, mâncați pită.
Eu – nervoasă că de ce mi-o dat pizărăul. Eu am fost aceea. Și chiar fără noroc am fost! Am avut două căsătorii, dintr-una copilul, dintr-a doua fata. Și tăt rău... și bolnavă.
Și o zis cătră mămica:
-Măi, Creștină, tu să mă cauți cu fata asta.

Da' unde să-l cauți, că mergeai, întrebai și erai suspect. Și n-aveam unde, că o stat el la pușcărie, dar după aceea o ieșit...
Atunci mămica s-o uitat după el. O mărs cu cana la fântână - numa' atâta o fost și s-o întors - și numa' nu l-o mai văzut. La noi e drumul drept și o dâmbulea și se vede... Atâta o mărs de tare.
Și de atuncea Dumnezeu îl știe ce o mai făcut.
Dacă nu ar fi avut el putere, nu putea să vorbească așa, ce o zis de una dintre fete...”

SFINŢII SĂPTĂMÂNII

NEBUNI PENTRU HRISTOS-
SF. ANDREI DIN CONSTANTINOPOL
(2 octombrie)

Sf. Andrei cel Nebun pentru Hristos a fost de neam slav. El a căzut de tânăr rob în război și a fost cumpărat de către Theognost, un bărbat bogat din Constantinopol, pe vremea împăratului Leon cel înțelept (sec. IX). Andrei era foarte frumos la chip și cu obiceiuri bune, iar Theognost l-a îndrăgit mult și l-a dat la învățătură. Andrei a iubit mult cartea și cu dragoste se ruga lui Dumnezeu și mergea și la sfintele slujbe.

Într-o noapte, pe când se ruga, diavolul a început să lovească ușile casei în care se afla. Speriat, s-a culcat, însă a avut o vedenie în care i s-a proorocit că va avea mult a lupta cu necuratul pentru dobândirea cununilor cerești. **Însuși Domnul Iisus l-a numit prieten şi frate şi apoi i-a încredinţat crucea nebuniei pentru El** și i-a promis nenumărate bunătăți cerești. Supunându-se acestei vedenii, sfântul a luat asupra sa nevoința nebuniei pentru Hristos și chiar în ziua următoare, s-a dus la fântâna de unde scotea apă pentru stăpânul lui și cu un cuțit și-a tăiat în fâșii hainele de pe el, prefăcându-se că este nebun. Stăpânul lui, Theognost, s-a umplut de durere, socotindu-l demonizat, l-a legat în lanţuri și l-a dus la Biserica Sfintei Anastasia, Izbăvitoarea de Farmece, ca să se citească rugăciuni pentru robul lui, Andrei. Dar pentru că nu se vindeca, stăpânul lui i-a dat drumul, ca unuia ce și-a pierdut mințile.

De atunci, **ziua se prefăcea nebun, iar noaptea întreagă se ruga lui Dumnezeu**. El a viețuit până la moarte fără să aibă nici un adăpost. Umbla pe străzile Constantinopolului aproape gol și mâncând pâine numai când se îndura cineva să-i dea. Împărţea tot ceea ce primea cu cerșetorii pe care îi și certa cu cuvinte batjocoritoare, ca să nu-l cinstească, iar răsplată să nu primească decât numai de la Dumnezeu.

Vrând să se încredinţeze dacă nevoința sa este sau nu plăcută lui Dumnezeu, Sf. Andrei s-a rugat Sfintei Mucenițe Anastasia să-i descopere aceasta, iar ea îndată i s-a arătat în vedenie, i-a adeverit și l-a întărit duhovnicește. Chiar în noaptea următoare o ceată diavolească înarmată s-a pornit asupra sa, ca să-l omoare, însă, la rugăciunea lui, însuși Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan i s-a arătat și l-a ajutat, bătându-i pe diavoli și alungându-i.

De aceea harul Domnului s-a revărsat peste el din belşug şi Sf. Andrei s-a făcut **văzător cu duhul al inimilor oamenilor**. El a luat putere să alunge duhurile necurate şi să scoată oamenii din păcatele lor.

Sf. Andrei fost răpit la cer, unde a văzut în duh frumuseţile cereşti. El L-a văzut şi s-a închinat înaintea Domnului Hristos, Care şedea pe Tronul Slavei. Aflându-se împreună cu ucenicul lui Epifanie, *el a văzut-o pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu în Biserica din Vlaherne cum acoperă poporul cu cinstitul ei Omofor*. Această vedenie este de atunci prăznuită de Biserică, în întâi octombrie, sărbătoare care se numeşte a Sfântului Acoperământ al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. El a auzit cuvinte care la inima omului nu s-au suit şi pe care buzelor omeneşti nu le este îngăduit să le grăiască.

După o viaţă de mucenicie neîncetată întru nebunia pentru Hristos, Sf. Andrei a adormit în Domnul în anul 911, fiind în vârstă de 66 de ani.

Bucură-te, Sfinte Preacuvioase Andrei, lauda sihaştrilor din mijlocul mulţimii!

I.G.

CUVÂNT DE LA PATERIC

Avva Theodor din Fermi (28 septembrie) a fost un uriaş al duhului din a treia generaţie de monahi egipteni, în tinereţe fiind sub povăţuirea Avvei Macarie. Se spune despre el că dobândise iubirea desăvârşită de fraţi şi darul nefricii.

5

Zis-a ucenicul lui avva Theodor, că a venit odată unul să vândă ceapă şi i-a umplut un vas. Şi a zis bătrânul: umple-l de grâu şi-l dă lui. Şi erau două grămezi de grâu: una curată şi una proastă. Şi i-am umplut vasul din grămada cea proastă - zice ucenicul. Iar bătrânul a căutat la mine aspru şi cu mâhnire. Şi de frică am căzut şi am spart vasul şi i-am făcut metanie. Şi zice bătrânul: scoală, nu e a ta vina, ci eu am greşit că ţi-am zis! Şi intrând bătrânul, i-a umplut sânul de grâu curat şi i-a dat lui împreună cu cepele.

DIN ÎNVĂŢĂTURA PĂRINTELUI ARSENIE

Conştiinţă: o ştiinţă, aceeaşi, pe care o au doi inşi deodată, despre ceva. Iar cei doi inşi sunt Dumnezeu şi omul: Conştiinţa: ochi comun, al lui Dumnezeu către om şi al omului către Dumnezeu; sau: ***vedem cum ne vede Dumnezeu în toate***. Aceste-i organul de cunoaştere şi de calificare morală şi religioasă a faptelor, a cuvintelor şi a gândurilor noastre.

STAREȚII DE LA OPTINA (II)

PREACUVIOSUL STAREȚ MOISE

(1782-16 iunie 1862)

S-a născut într-o familie bine credincioasă, la Borisoglebsk, în data de 15 ianuarie 1782. La botez a primit numele de Timotei, fiind cel mare dintre cei patru copii ai familiei, trei băieţi şi o fată. Toţi copiii familiei au fost educaţi cu frică de Dumnezeu şi după tradiţia Sfintei Biserici Ortodoxe. Stareţul Moise își amintea mai târziu cum tatăl lor îi îndemna să asculte cu atenţie slujba bisericească şi mai ales citirea Evangheliei şi a Apostolului. Venind acasă, în special pe băieţi îi punea să redea prin propiile lor cuvinte ce au auzit şi au înţeles. Toţi cei trei băieţi au ajuns monahi, aceştia reunindu-se la mănăstirea Optina, slujind în sobor la slujba de încoronare a ţarului Nicolae al II-lea (1894-1917).

Dorul de monahism l-a urmărit din copilărie pe Timotei, iar când a crescut a plecat din lume, începând viaţa monahală la Sarov. În anul 1811 ajunge ucenic la Mănăstirea Adormirii Maicii Domnului Svenski, unde se nevoiau în taină mulţi pustnici, de la care deprinde nevoinţa şi se hrăneşte cu învăţăturile adevăratei isihii. Sf. Moise a petrecut zece ani sub îndrumarea Stareţului Atanasie, ucenic al Sfântului Paisie Velicicovski. Această vieţuire l-a întărit foarte mult, agonisind adunarea minţii şi tăcerea, trezvia, darul rugăciunii şi defăimării de sine şi o adâncă cunoaştere a învăţăturii Sf. Părinţi. După un timp în pădurile Rostovului a venit și fratele său mai mic, Alexandru, mai târziu Stareţul Antonie, care i-a fost ucenic şi l-a urmat pe Cuviosul Moise, cu o ascultare desăvârșită.

În anul 1821, la rugămintea Episcopului Filaret - care avea o dragoste aparte pentru viaţa isihastă şi dorea întemeierea unui Schit în apropiereea Mănăstirii Optina - pleacă împreună cu fratele său şi câţiva monahi să întemeieze Schitul care se va afla în cadrul Mănăstirii Optina. La venirea Cuviosului Moise, mănăstirea Optina era la un pas de a fi părăsită, la vremea aceea acolo nefiind monahi. Cuviosul Moise s-a ocupat de construirea schitului, dar şi de recondiţionarea clădirilor existente în mănăstire şi de construirea altora.

În anul 1813 Părintele Moise, ducând un dor însetat după pustie scria: „***Singurătatea, se pare, din tinereţe m-a atras spre ea, dar Dumnezeu a rânduit cu totul alceva***”. Cuviosul Moise a acceptat hirotonia de care a fugit din tinereţe doar din ascultare faţă de Arhipăstor. La vârsta de patruzeci şi trei de ani primeşte sub conducerea sa Optina, pe care o cârmuieşte timp de treizeci şi şapte de ani. În acești ani cât timp Părintele Moise a fost întâistătător, Optina a înflorit nu doar în exterior, dar şi duhovniceşte: starea morală a obştii s-a îmbunătăţit, iar slujbele au început să aibă parte de măreţia cuvenită lui Dumnezeu. Cu maximă atenţie asupra sa şi cu o nevoinţă neîncetată în rugăciune, Părintele Moise a fost ridicat din putere în putere. Pentru ostenelile sale ascunse din cămara inimii, Domnul, Care vede în taină, i-a dat binecuvântarea Sa pentru lucrurile dinafară.

Rămânând în duhul Sf. Paisie de la Neamţ, Cuviosul Moise arată un dor mare carte, de cunoaşterea Sfinţilor Părinţi. Este consemnat că îi plăcea foarte mult să citească, procurându-și numeroase cărţi şi fiind abonat la tot felul de reviste duhovniceşti. După citirea acestor cărţi sau reviste le dona bibliotecii mănăstirii. O mare atenţie o acordă Stareţul Moise şi editării de cărţi, în perioada păstoririi sale apărând şaisprezece volume de literatură duhovnicească. „**Cândva cineva va citi o carte sau alta, folosul sufletesc al unui singur om va răsplăti toate ostenelile noastre**” spunea Stareţul Moise.

În timpul lui au început să vină la Optina tot mai mulți pelerini, pe care-i primea cu dragoste desăvârșită, întâmpinându-i la arhondaric. Părintele Moise nu cerea bani celor care rămâneau peste noapte acolo. Întrebat fiind de un pelerin dacă nu-i este teamă că va rămâne în pagubă, Cuviosul răspunse liniștit că dacă dintre 100 de pelerini va plăti doar unul, pe acela l-a trimis Dumnezeu să plătească pentru toți.

Meritul cel mai important al Cuviosului a fost susținerea lucrării Stăreției la Optina. Iubirea și pacea Stareţului și darul de a influenţa în bine sufletul omenesc învingeau chiar și răutatea duşmanilor săi. Când Stareții Leonid și Macarie au venit la Mănăstirea Optina pentru a viețui aici, Cuviosul Moise i-a primit cu dragoste și I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru darul trimis ca răspuns al rugăciunilor sale. Părintele Moise, fiind un exemplu de adâncă smerenie, și-a închinat el însuși voia sa înaintea lor, sfătuindu-se întru toate cu aceștia. Tot în timpul conducerii sale vine la Optina cel care va deveni marele ei luminător, Cuviosul Ambrozie.
Cum vrăjmaşul neamului omenesc nu doarme, în obște s-au ivit nişte frați care, cu invidie asupra Cuviosului Moise, au înaintat ierarhului locului nişte acuzații mincinoase. În acest timp, boala premergătoare plecării la Domnul, îl cuprinsese pe Stareț cu greutatea ei, însă și pâra mincinoasă a fraților i-a slăbit din ce în ce mai mult puterile. Însă Cuviosul Moise nu s-a întristat, ci cu inima plină de dragoste mulțumea lui Dumnezeu, rugându-se pentru vrăjmașii săi. Iertând de îndată pe cei ce îl urau și-l insultau, prin aceasta îi dezarma și le robea inimile. În ochii lui se putea vedea o atât de mare lipsă de răutate, încât inima cea mai rea și mai împietrită se pleca lui și dorea să-și însușească această virtute minunată.

În ultimele zile ale Stareţului, Dumnezeu a vrut să descopere darul înainte-vederii, ascuns de el până atunci cu grijă. Cuviosul Moise, bolnav și scoțând suspine de durere, l-a chemat pe ajutorul de chilie și i-a spus: „Întreabă ce femeie a venit? Ce vrea?” Ajutorul, nevăzând nici o femeie, s-a gândit că delirează. Însă mai apoi s-a adeverit că în pridvor, după ușă, stătea de mult timp o femeie care nu voia să se depărteze până nu va primi o iconiță pentru fiul ei, la fel cu cele împărțite mai devreme în numele starețului. Auzind aceasta ajutorul de chilie a luat o iconiță și a adus-o la Stareț pentru binecuvântare; după aceasta Starețul a spus: „Iată acum sunt liniștit”.

Înainte de adormirea sa, Cuviosul Moise a fost tuns în schima mare, iar în dimineața zilei de 16 iunie, Stareţul trece la Domnul în pace. Nu a trecut mult timp de la plecarea sa la Domnul și a adormit o fiică duhovnicească a sa. O altă femeie l-a văzut pe acesta în vis mergând înspre mănăstire, îmbrăcat în mantie și foarte grăbit, spunându-i că merge să o conducă pe fiica sa duhovnicească.

După câțiva ani, când s-a deschis cavoul, au descoperit sicriul Cuviosului Moise intact în pofida umezelii pământului, iar trupul acestuia neputrezit.

Iată unul dintre cuvintele sale trimis fratelui său, Alexandru:

Dacă ***duhul evlaviei se împuţinează*** *în tine nu este de mirare, deoarece tu te găseşti prins într-un cerc social unde vezi şi auzi tot ceea ce se opune duhului tău, iar inima ta ia parte la acele lucruri chiar dacă vrea, chiar dacă nu. De aceea te compătimesc. Dar, frăţioare, nu trebuie să-ţi neglijezi de tot sufletul.* ***Trebuie cumva să-ţi aprinzi duhul evlaviei;*** *printr-o citire duhovnicească sau prin rugăciune, chiar şi una scurtă,*

sau prin aducerea-aminte de viaţa veşnică şi prin împlinirea tuturor celorlalte porunci ale lui Hristos trebuie să te hrăneşti şi să creşti până la statura omului desăvârşit, până la măsura deplinătăţii lui Hristos.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi!

M.Z.

CALENDARUL MĂRTURISITORILOR

PĂRINTELE
GHEORGHE TARCEA
DE LA HUNEDOARA

Învăţător de vocaţie timp de mai bine de două decenii în Hunedoara, după hirotonie și-a împlinit cu râvnă sfântă slujirea preoţească, catehizând copii și săteni, dându-le buna învăţătură a Evangheliei lui Hristos, făcându-se pe sine pildă neînfricată pentru afirmarea și apărarea valorilor creștinești ale neamului românesc.

Începând cu anul 1945 este mereu arestat și internat în diferite lagăre de muncă forţată sau trimis în domiciliu obligatoriu, până în 1956. În această perioadă a pătimit martiric în închisoarea Aiud, apoi în coloniile de muncă de la Canal și în domiciliul obligatoriu din Bărăgan. După nici doi ani, în 1958, este arestat din nou și condamnat la temniță pe viață pentru că a îndemnat oamenii să vină la biserică și să nu accepte colectivizarea. Este supus unei anchete sălbatice la Cluj, smulgându-i-se barba și fiind izbit cu capul de pereți de nenumărate ori.

Își sfârșește martiriul la Aiud, în Râpa Robilor. A rămas în amintirea celor care l-au cunoscut ca un preot cu viaţă sfântă.(informaţii preluate din cartea *Fericiţi cei prigoniţi*)

Părintele Augustin de la mănăstirea ridicată la Aiud lângă locul unde au fost îngropaţi, fără cruci și fără nume, martirii, relatează **o minune legată de părintele Tarcea**. Păr. Augustin a dăruit o părticică din moaștele descoperite acolo, unui preot care avea evlavie la Sfinţii închisorilor. După câteva luni, acesta l-a sunat și i-a spus că sfântul pe care i l-a dat, i-a spus numele – părintele Gheorghe.

Fiul preotului martir, Mircea Tarcea, care a făcut și el șapte ani de pușcărie comunistă, completează mărturia părintelui Augustin, cu detalii. Preotul care a primit moaștele i-a mărturisit că într-o noapte i-a apărut în vis cineva și i-a spus că este Părintele Gheorghe de la Hunedoara. Atunci preotul a căutat într-o publicaţie despre martirii Bisericii Ortodoxe Române, cine este preot din Hunedoara cu numele Gheorghe. Așa a aflat că moaștele pe care le avea erau ale preotului Gheorghe Tarcea.

Pentru rugăciunile lui să miluiască Dumnezeu tot neamul românesc!

SCHITUL DE LA BUJOARA,
raiul copilăriei Părintelui Arsenie

Undeva departe de zgomotul lumii, pe plaiurile înmiresmate de flori sălbatice şi iarbă cosită ale Munţilor Apuseni, într-un peisaj care îl face dornic de lucru pe orice pictor sau fotograf, trăiesc două maici tinere. Ele s-au retras acum câtăva vreme dintre noi şi au ales însingurarea pentru Dumnezeu. Locul unde s-au aşezat nu a fost întâmplător ales: Bujoara, unde în urmă cu 110 ani s-a născut Părintele Arsenie, iar acum există un schit cu hramul Sf. Ioan Iacov Hozevitul – rodul ostenelilor şi rugăciunilor celor două maici, maica stareţă Benedicta şi maica Irina. Pe prima am rugat-o să ne răspundă la câteva întrebări. Facem precizarea că schitul are de o lună şi un preot slujitor, în acelaşi duh cu maicile, pe părintele Marius Dărăban.

De câtă vreme sunteţi la Bujoara?
Sunt aici, la schitul Bujoara, împreună cu maica Irina de 3 ani şi jumătate. Schitul se află în judeţul Hunedoara, comuna Vaţa de Sus, la locul de naştere al părintelui Arsenie Boca. În urmă cu 100 de ani, pe vremea Părintelui, aici era vatra satului, era câte o căsuţă pe fiecare deal şi toate terenurile erau cultivate. O cale de acces trecea şerpuind pe dealuri, legând gospodăriile între ele. Oamenii trăiau într-o strânsă comuniune, toate muncile se făceau în clacă. Dealurile părăsite s-au împădurit acum.
Pe o rază de câţiva kilometri suntem singurele vieţuitoare aici. Părintele Ştefan ne-a crescut pe noi pe toţi în duhul Părintelui Arsenie, astfel că propunerea sfinţiei sale să mergem la locul de naştere al Părintelui pentru a pune bazele unui schit a fost cea mai frumoasă declaraţie de dragoste pe care am primit-o vreodată. Am spus da fără să vedem locul, fără să ştim unde şi din ce vom trăi. Şi Dumnezeu ne-a acoperit, ne-a hrănit, ne-a îmbrăcat şi ne-a păzit aşa cum ne-a promis că o va face cu cei ce nu se vor îngriji de acestea toate.

Mai rar femei să plece în singurătate azi. Cu ce gând aţi pornit în munţi?
Au încercat să ne oprească unii care spuneau că nu e treabă de femeie să construiască schit, asta e treabă de bărbat. Şi Dumnezeu ne-a mângâiat spunându-ne că atunci când Hristos era cu Trupul în mormânt, Apostolii stăteau adunaţi cu uşile încuiate, pe când femeile mironosițe alergau pe străzi căutându-L.

Nu e monotonă viaţa de pustie?
Când intri în armonie cu creaţia din jurul tău, făcută de Dumnezeu pentru a-i sluji omului, nu poţi să te plictiseşti. E o pregustare a Raiului. Te poţi plictisi într-un mediu artificial, mort, turbulent, virusat de păcate.

Vă luptaţi cu singurătatea?
Nu, nu ne luptăm cu singurătatea, ne luptăm să scăpăm cât mai repede din lume, atunci când suntem nevoite să ieşim, şi revenim, ca într-o îmbrățișare caldă în harul Părintelui Arsenie, pe dealul Bujoara.
Vă mulțumim şi vă rugăm să ne pomeniți în rugăciuni!

IUBITORII SLOVELOR

LUCRAREA TIPOGRAFICĂ
A SFÂNTULUI ANTIM IVIREANUL

Dumnezeu are aleşii săi și de multe ori smereşte pe cei care se țin puternici şi cu mare iscusință într-un neam sau altul, prin oameni străini, care ajung să lucreze mai bine pentru acel popor decât cei născuţi în sânul său. Sf. Antim Ivireanul este unul dintre acești aleși. Om minunat, mare iubitor de Biserică, de cărțile sfinte și de tot ce a lăsat Dumnezeu de folos pentru sporirea noastră duhovnicească.

După robia în care a fost dus de copil la Constantinopol (în jurul anilor 1660-1670) și unde va învăța carte şi meşteşugul tiparului, în 1690, Sf. Constantin Brâncoveanu îl aduce, la recomandarea patriarhului Ierusalimului, pentru a fi de folos lucrării bisericeşti şi culturale pe care o dorea începută în Ţara Românească. Astfel, în 1694 e ales egumen al mănăstirii Snagov, iar acolo va conduce prima din școlile sale tipografice. Până în 1705, când este ales episcop al Râmnicului, Sf. Antim va publica mai multe cărți de cult și de învățătură în greacă, slavonă și arabă. Ceea ce ne interesează în chip deosebit este apariția **Noului Testament în limba română**, precum și a unui **Ceaslov** și **Acatistier**. Deja sfântul stăpânea perfect limba română.

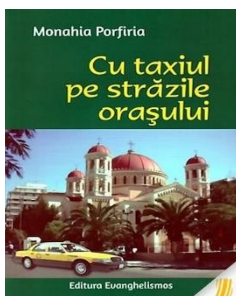
La Râmnic a adus o tipografie şi a tipărit marile cărţi de cult de care aveau nevoie preoţii români: **Antologhion**, **Octoih**, **Molitvelnic**. Urmează anii ca mitropolit al Țării Românești (1708-1716) şi continuarea lucrării de tipărire la Târgoviște și București (apar **Psaltirea** şi **Învăţătura bisericească pentru preoți**). Tot în această vreme începe construirea ctitoriei sale, mănăstirea Antim, lăcaș dedicat răspândirii culturii bisericeşti şi laice. Anii 40 ai secolului trecut au redat mănăstirii această caracteristică, prin mișcarea Rugului Aprins, prilej de întâlniri și creștere duhovnicească și culturală.

După moartea martirică a voievodului care l-a susținut în toată lucrarea sa, Sf. Antim va cunoaște o perioadă grea, iar în 1716 a fost exilat și ucis de către turci.

Iată ce scria într-una din dedicațiile sale, care erau cuprinse în fiecare carte tipărită de Sf. Antim:

Multe adevărate creştineşti şi de Dumnezeu plăcute şi de suflete folositoare cărți, dintru ale măriei tale cheltuiale, spre folosul cel de obşte, s-au dat; iară ***de cât toate mai folositoare de suflete şi mântuitoare iastă aceasta a Noului Testament****... Evanghelia iaste sabia care biruiaşte toate armele potrivnicului, cu aceasta călcăm toate relele, răbdăm cu îndrăzneală cele împotrivă, gonirile, ticăloşiile, năcazurile şi moartea... Cu Evanghelia Pavel a smerit mândria Romei... şi Ioan ... a luminat toată Elada; Petru a întors toată Iudeea şi toţi apostolii au sădit via cea de taină, Biserica... Prin Evanghelie ne-am împăcat cu Dumnezeu şi din fiii mâniei, ne-am învrednicit a-I fi fii prin botez. „Prin Evanghelie eu pre voi am născut."*
... Al măriei tale mic şi plecat rugător, smeritul întru ieromonahi Antim Ivireanul.

LIBRĂRIA LOGOS NE RECOMANDĂ

MONAHIA PORFIRIA,
Cu taxiul pe străzile oraşului

Autoarea este **ucenica Părintelui Porfirie Kavsokalivitul**: „În viaţa mea, de-a lungul timpului, am avut diferite profesii. De la decoratoare până la om de afaceri. Nu spun că nu le-am iubit şi pe acestea, dar slăbiciunea mea a fost întotdeauna maşina şi lumea multă în jurul meu.

Puteam să stau ore în şir în maşină şi să călătoresc. Niciodată singură... Nu sufeream linştea desăvârşită.De aceea am socotit o bună idee să lucrez şi ca şofer de taxi. Ca sprijin în materializarea dorinţei mele a fost tatăl prietenei mele, care era propietarul unei astfel de companii.
Întâmplările consemnate sunt toate adevărate, fără strădania de a le înfrumuseţa, şi s-au petrecut între anii 1997-2007. Conţinutul acestei cărţi constituie mărturie de suflet în smerita mea strădanie de a conduce zilnic pe prietenii necunoscuţi, care intrau în maşina mea, nu numai la *destinaţia unei călătorii, ci la Acela Care este Calea, Adevărul şi Viaţa*".

ANUNŢURI

Pelerinaj în Grecia
Un grup de fraţi de la Bisericuţă, conduşi de trei preoţi, au fost săptămâna aceasta într-un frumos pelerinaj în Grecia. S-au închinat, pomenindu-i şi pe cei rămaşi acasă, la moaştele Sf. Efrem cel Nou şi Sf. Nectarie din Eghina, peştera Sf. Ap. şi Evanghelist Ioan, din Patmos şi alte locuri minunate.

Invitaţie la Bujoara de ziua Părintelui Arsenie
Maicile de la schitul Bujoara, ridicat pe locul de naştere al Părintelui Arsenie, ne fac invitaţia de a participa marţi, 29 septembrie, când se împlinesc 110 ani de la naşterea sa, la Sf. Liturghie şi parastasul ce se vor săvârşi acolo.

Hram la mănăstirea Băiţa
Acoperământul Maicii Domnului este hramul principal al mănăstirii Băiţa. Despre grija pe care Preacurata le-o poartă maicilor noastre neîncetat vom vorbi într-unul din numerele viitoare. Până atunci, suntem aşteptaţi să mergem la slujbele care se vor săvârşi acolo, în 30 septembrie seara şi în 1 octombrie, ziua hramului.

ŞTIRI
Martirii şi mărturisitorii din lagăre şi închisori cinstiţi prin prima biserică ortodoxă construită în ultimii 100 de ani în Polonia
Prima biserică ortodoxă poloneză ridicată la Varşovia în ultimii 100 de ani şi-a deschis porţile, zilele trecute, pe 20 septembrie. Arhiepiscopul Sava a spus că noua biserică se doreşte a fi un tribut adus leagănului creştinismului, care este Sf. Sofia din Constantinopol. Biserica este, de asemenea, dedicată memoriei strămoşilor ortodocşilor polonezi, în special celor care au murit în lagăre şi închisori în perioada comunistă, în timpul revoltei de la Varşovia şi în cel de-al Doilea Război Mondial, în luptele contra sovieticilor şi naziştilor. Conform estimărilor Bisericii, numărul credincioşilor ortodocşi din Polonia se situează între 450.000 şi 500.000.
Sursa: activenews.ro

Ruinele Bisericii din lacul Iznik sunt vizibile datorită scăderii nivelului apei
Ruinele unei biserici vechi de 1500 ani, construită în cinstea Sfântului Neofit, pe locul martirajului său, au devenit mai vizibile după ce nivelul apei din lacul Iznik, Turcia, a scăzut recent din cauza secetei şi a

reducerii poluării din zonă. Construcţia de secolele IV-V a fost descoperită în anul 2014, în urma unor fotografii realizate din elicopter în zona lacului Iznik, locaţie a vechiului oraş Niceea, unde s-a desfăşurat Primul Sinod Ecumenic. Se presupune că biserica a fost scufundată în apele lacului în urma unui cutremur din anul 740.
Sursa: basilica.ro

Aşteptăm întrebările, sugestiile şi eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com
sau la tel. 0734.194.372.
Mulţumim tuturor pentru rugăciuni şi ajutor financiar.